

[P. Munch.]

den Diskussion, som fandt Sted for et Øjeblik siden. Der er blevet tilbage noget om Hensyn, om Hensigtsmæssighed, om Skøn, men ikke mere.

Naar Trontalen er blevet formet, som den blev, saa er det kun, fordi dens Forfatter aabenbart er faldet som Offer for den Sprogforvirring, som paa dette Omraade bestandig præger de Grunde og de Synspunkter, der føres i Marken fra Partiet Venstres Side. Jeg kan være tilfreds med, at denne Uklarhed nu er fjernet her i Salen, som det for øvrigt er sket nogle Gange før, naar den er trængt frem her. Jeg vil haabe, at det denne Gang maa være sket saa afgørende, at vi ogsaa ude i den almindelige Diskussion kan blive fri for denne fortsatte Forvirring, kan blive fri for at høre ubestemt Tale om Pligter og Forpligtelser o. s. v., hvor det, man tænker paa, i Virkeligheden kun er ens eget Skøn, og hvad man finder naturligt, hvad man finder passende, hvad man finder hensigtsmæssigt.

Jeg vender mig derefter til den højtærede Forsvarsminister. Jeg tør vist have Loy til at sige om Ministerens Tale i Gaar, at han knittede og lynede og fattede omtrent som et helt Fyrværkeri af Kinesere og Skruptudser, der brændes af paa en Nytaarsaften. Men der var jo for Omgivelserne det behagelige, at det var et Fyrværkeri af fuldkommen uskadelig Karakter. Den højtærede Forsvarsminister sagde, at dette Spørgsmaal skulde vi nu hæve op udenfor Partipolitikken, og det hører vi atter og atter fra den højtærede Regerings Side. Jeg tror, at man roligt herpaa kan svare den ene bestemte Ting: Der er kun een Vej til at hæve dette Spørgsmaal ud af Partipolitikken, nemlig denne at lade de Forslag, som stilles her i Salen, komme til en Afgørelse ved en Afstemning af Vælgerne, hvor Vælgerne uden at være bundne af de særlige Partibaand og uden Hensyn til, hvilke økonomiske Interesser de mener at være knyttet til, kan tage deres Standpunkt til denne bestemte Sag. Saa længe man ikke vil dette fra den højtærede Regerings Side, giver jeg ikke det allermindste for den Tale, der føres om at bringe denne Sag udenfor Partipolitikken; saa betyder den i Virkeligheden kun dette, at man forbeholder sig Retten til selv at føre Partipolitik paa denne Sag,

men nægter at lade andre Partier tage de nødvendige Følger deraf.

Den højtærede Forsvarsminister vendte sig derefter noget bittert mod nogle Udtalelser, der var fremkommet en Aften nede i Studenterforeningen, hvor vi havde den Sorg, kan jeg sige, at savne den højtærede Forsvarsminister, der i sidste Øjeblik var blevet forhindret. Den højtærede Minister sagde derom, at der den Aften var blevet sagt dernede — jeg mindes ikke, fra hvilken Side denne Udtalelse faldt —, at det nuværende Regeringsforslag var blevet forladt af Guder og Mennesker, og den højtærede Minister svarede saa: Det kan man dog ikke sige, thi bag det staar dog Regeringen og Partiet Venstre.

Jeg formoder, at den højtærede Minister i denne Forbindelse ved „Guder“ tænker paa Regeringen og ved „Mennesker“ tænker paa det Parti, der staar bag Regeringen. Med Hensyn til det første kan jeg ikke anerkende en saa ophøjet Karakter hos den nuværende Regering. Derimod indrømmer jeg, at det er Mennesker, der staar bag Forslaget baade indenfor Regeringen og indenfor Partiet. Der er altsaa nogle Mennesker, som forfægtet dette Forslag. Men dels er det mit Indtryk ogsaa af de Forhandlinger, der her har fundet Sted, men navnlig af en Række Meddelelser, der foreligger nu, at Tilslutningen indenfor selve Regeringspartiet er af en ejendommelig lunken og usikker Beskaffenhed. Men dertil vil jeg føje dette, at i hvert Tilfælde forslaar denne Tilslutning jo ikke; den giver ikke Forslaget den mindste Mulighed for at blive ophøjet til Lov, og den Forhandling, som her har fundet Sted i Rigsdagen, synes jo at afskære enhver Mulighed i den Henseende.

Vi har for vort Vedkommende sagt: Dette Forslag eller noget, der svarer dertil, kan der ikke blive Tale om faar vore Stemmer. Det samme gælder Socialdemokraterne. Den ærede Formand for det konservative Parti sagde i Gaar: Jeg siger det klart ud: Intet, der ligger i Nærheden af dette Forslag kan der blive Forlig om. Nu sagde ganske vist den ærede Ordfører for det konservative Parti for et Øjeblik siden, at han havde ikke opgivet Muligheden for en Forstaelse, men han vilde sige, at den kunde ikke blive paa noget ringere end den